

Aparador: coordina Ester Pino

■ **Luis Landero**
Hoy, Júpiter
Tusquets

Landero torna una mica als orígens de *Juegos de la edad tardía* (1989). El narrador espanyol més cervantí explica dues vides en paral·lel, gairebé complementàries, que no convergeixen fins la recta final. Dámaso Méndez, un home d'acció que no troba el seu camí a la vida, consagrarà la seva existència a l'odi cap a Bernardo, un noi que considera que ha usurpat el seu lloc a la vida. Tomás Montejo és un home de lletres que ha passat bona part del seu temps envoltat de llibres. Tot el que li passa a la vida només té sentit si es contempla a través del vidre de la literatura; fins que arriba l'amor per trastocar-ho tot. El paisatge narratiu està ben definit i ple de personatges de vides grises que persegueixen un somni llunyà que serveixi per redimir-los de tanta indigència existencial. Els personatges i els escenaris landerians tenen més a veure amb la tradició narrativa que amb la mateixa realitat. *Hoy, Júpiter* està escrita amb molt i bon ofici, però mancada de tensió tant al desenllaç com a la prosa. **Quim Pérez**

■ **Anthony Bourdain**
Malos Tragos
RBA

El novaiorkès Anthony Bourdain és un home molt afortunat, com ell mateix reconeix. A part de ser el xef de la Brasserie Les Halles de Manhattan, és l'autor de les sucoses (mai tan ben dit) memòries *Confesiones de un chef*, així com presentador del programa televisiu *Anthony Bourdain: sin reservas* del Discovery Channel. Aquesta darrera ocupació el permet viatjar per tot el món per tastar totes les delícies culinàries al seu abast (recollides també al llibre *Viajes de un chef*). *Malos tragos* és una deliciosa recopilació de textos periodístics no inclosos en antologies anteriors, on Bourdain desvela noves anècdotes de les seves peripècies per tot el globus, a més de detallar el seu peculiar i excessiu estil de vida, i de treure el *glamour* a la seva professió. El llibre està dividit segons els gustos bàsics: salà, dolç, àcid, amarg i umami, i conté un comentari sobre els orígens dels articles a la part final del mateix. Per descomptat, tampoc falta un capítol sobre Ferran Adrià. **Hugo de Cominges**

■ **Wu Jingzi**
Los mandarines
Seix Barral

Wu Jingzi va néixer el 1701 a Quanjiao (Anhui) en el si d'una família de mandarins i literats, i des de la seva adolescència va manifestar el seu rebuig a cort i a la seva filosofia neoconfucionista. *Los mandarines*, o la *Historia del Bosque de los Letrados*, és la primera novel·la important de sàtira social a la Xina per la dimensió social que li dóna al gènere en el seu atac, no contra l'individu o la família, sinó contra el llinatge dels lletrats i, per extensió, a la societat de l'època. La narració navega a través d'un segle i en un conjunt tancat inclou una llarga sèrie de personatges (coneguts a l'època) que manifesten el seu maniqueisme, a partir del qual Wu Jingzi critica la corrupció, la supèrbia del poder o la ignorància dels lletrats. Una novel·la coral amb multitud de registres que està considerada com una de les grans creacions de la literatura universal, per la seva capacitat abraçadora. La traducció de Laureano Ramírez Bellerín ha estat guardonada amb el Premi Nacional de Traducció. **Ester Pino**

■ **Miquel de Palol**
Aire pàl·lid/Palimpsest
Columna

L'últim llibre de Palol comprèn dues novel·les que estan connectades tant en contingut com en forma i que fan de l'obra un llibre cíclic, en el sentit que no té inici ni final. Per una cara es llegeix *Aire pàl·lid* i, si se li dóna la volta al llibre i en sentit invertit a la novel·la anterior, a l'altra cara es llegeix *Palimpsest*. Totes dues obres són palimpsest –text que s'escriu al damunt d'un altre després d'esborrar-lo– l'una de l'altra, però en sentit figurat; és a dir, es complementen en tant que van enganxades com les dues cares d'una moneda.

Aquest llibre és el capítol set de la sèrie postmoderna de Palol *Exercicis sobre el punt de vista* i on segueix amb la temàtica del sexe, única sortida dels personatges incomunicatius de les seves ficcions, farcint-ho tot, aquest cop, amb la cultura japonesa –i la seva gastronomia–. El vessant coral de la novel·la és la trama, i el més rellevant està en les situacions –sempre molt cinematogràfiques– de perdició dels seus personatges. **E. P.**

■ **Baltasar Porcel**
Cavalls cap a la fosca
Labutxaca

El nou segell editorial *labutxaca* (d'Edicions 62) ha reeditat en edició econòmica *Cavalls cap a la fosca*, Premi Prudenci Bertrana de 1975, de Baltasar Porcel (1935). Un escriptor que viu a París rodejat de llibres i referències intel·lectuals contempla des de la finestra del seu apartament la catedral de Notre-Dame. Dins del marc de la mirada, al protagonista se li presenten els records i les cendres dels seus avantpassats, configurant així el món simbòlic del poble d'Andratx, a l'illa de Mallorca, l'espai mitificat recurrent a l'obra de Porcel. Va desgranant així els orígens de la seva família, la nissaga dels Vadell, un microcosmos màgic i poètic alhora mostrat en la seva descarnalització i visceralitat, que es remunta al segle XVIII, i on la venjança i la mort són els fils conductors que travessen tots els personatges. El narrador-protagonista viatjarà per una memòria de sang i passions com els cavalls cap a la fosca. Una bona oportunitat per introduir-se en el món mític de Porcel. **E. P.**

■ **Orhan Pamuk**
El castell blanc
Bromera

Es tradueix al català l'obra que va consagrar el Nobel turc, *El castell blanc* (escrita el 1985), una novel·la que parteix d'un manuscrit descobert on s'expliquen les vides creuades de dos homes: un jove científic venecià és capturat pels pirates durant el transcurs d'un viatge cap a Nàpols, i tot seguit el transporten a Turquia, on és venut com esclau a un sabi turc que, delerós per conèixer els avanços d'Occident, queda captivat pels coneixements del venecià. De manera semblant a la *Sherezade de Les mil i una nits*, el jove científic fa ús del seu talent i enginy per acontentar el nou amo. Pamuk fa servir una estructura narrativa conservadora i una llengua plana i pulcra per fer que del diàleg d'aquests dos homes surti una metàfora de les relacions entre Orient i Occident, en una línia recíproca d'aprenentatge i respecte a través del llenguatge i la ciència. L'obra barreja trets de la novel·lística clàssica occidental i de la literatura oriental –misticisme, màgia, llegendes misterioses– cosint un debat actual que fluctua entre l'aliança i el xoc de civilitzacions, ple de metàfores i símbols sobre la religió, en què Turquia encara es troba sumida. Com diu Faruk Darvinoglu, l'estudiós que es troba el manuscrit i treu la història a la llum: "vaig passar una temporada que explicava entusiasmat la història a tothom que trobava, gairebé com si l'hagués escrita jo en comptes d'haver-la trobada i prou. Per fer-la més atractiva els parlava del valor simbòlic del llibre i del fet que, en realitat, tractava de les realitats d'avui dia, que comprenia millor el present gràcies a aquella narració".

La prosa és senzilla i despullada de barroquismes; l'estructura, la clàssica del gènere històric. Però amb aquesta novel·la Pamuk (Istanbul, 1952) posa de manifest unes tensions que estan en voga en la política i societat actuals, i on l'escriptor aposta pel respecte, la coexistència i els préstecs culturals. En definitiva, una bona novel·la per començar a indagar en l'univers polític-literari de Pamuk. **E. P.**

■ **Enric Casasses**
Uh!
Pagès editors

Es reediten els 9.072 versos de *Uh!* que Enric Casasses (1951) va començar a escriure vertiginosament a Berlín sota l'estela de Malèvitx. El poema inclou 28 versos a cada pàgina que es poden llegir de manera independent (per tant 324 poemes) i alhora de forma seguida i/o fragmentària ja que, diguem-ho, la coherència i la narració no són els trets característics del llibre. *Uh!* és ensurt i sobresalt, però sobretot velocitat, ja que convida a una lectura vertiginosa que no deixa temps per la parada fins a l'últim "ah". Un seguit de versos curts plens dels jocs lingüístics típics de l'autor, en què cada vers representa la contradicció de l'anterior abarçant un infinit de situacions vitals, inclosos l'amor i el sexe en la línia *D'equivocar-se així*, però amb un to menys seriós i més desenfrenat. *Uh!* va copsar dins del panorama de la poesia catalana de finals dels noranta per la seva radicalitat, però sobretot per "la cosa aquella" de Casasses: el mestratge en el ritme. **E. P.**

■ **John Updike**
Terrorista
Bromera

John Updike (1932) enceta la novel·la *Terrorista* en un institut d'una ciutat industrial propera a Nova York ple de tòpics i tòpics, però amb la particularitat de la veu que ho explica, la del protagonista, que pertany a Ahmad, fill d'una nord-americana i d'un estudiant egipci que va desaparèixer, que decideix convertir-se a l'islamisme sota l'aprenentatge del seu mestre, Raixid. Ahmad es mou entre la ferma convicció religiosa, la no acceptació del materialisme i el consumisme que l'envolten i la inadaptació dins la societat americana, i a la manera d'un màrtir acaba implicant-se en actes terroristes instigats pel seu guia espiritual.

Updike plasma la lluita i la guerra de religions dins la ciutadania americana posterior als atemptats de l'11-S, denunciant des d'una posició objectiva un problema irresoluble a través d'una ficció que, tot i que està bastant carregada de crítica i amb una alta dosi de suspens, en última instància és força banal, poc subtil i mancada d'originalitat. **E. P.**

■ **Marc Fumaroli**
El Estado cultural (ensayo sobre una religión moderna)
Acantilado

Marc Fumaroli (1932), membre de l'Acadèmia Francesa, professor de la Sorbona i del Collège de France, es va revelar el 1991 contra la política cultural de l'estat francès amb la publicació d'aquest assaig, que desmitificava alhora el model cultural que va proposar André Malraux, vigent a França des del 1959. Fumaroli hi posava en dubte la cultura de la "grandeur" francesa i, partint de la història i les creacions artístiques del seu país sense obviar la trajectòria d'Europa, denunciava com l'estat cultural, sota la seva pretensió ansiosa i falsament eufòrica, ha comprimit la invenció i la llibertat dels francesos. Perquè l'estat cultural, segons l'autor, és proteccionista i dirigista en nom de la salvació nacional, que mira massa el model educatiu dels Estats Units. Fumaroli denuncia també com les regions franceses descentralitzades han intentat imitar equívocament el que s'ha anat fent a París per dinamitzar el que es denominava "el desert francès", les regions menys afavorides. El llibre no és queda només en la crítica provocadora, sinó que inclou un possible model educatiu i cultural adequat a l'estat francès, encara vigent.

Es publica ara, després de setze anys, *L'État culturel*. Però tot i el retard, el llibre respira actualitat i és interessant pel que fa a dues qüestions: la primera, perquè tot i que parla de l'educació francesa, obre un camí en què el sistema educatiu no pot obviar un concepte que englobi la complexitat europea; la segona és que la seva publicació pot servir de referent per tal que es posin sobre la taula les mancances de la cultura catalana i es prenguin mesures per millorar tant la producció cultural –que hauria de deixar de dependre del mercat– com el sistema educatiu.

Un llibre que pot resultar beneficiós per les seves apostes i per la inclusió d'aquestes dins de la complexitat del context històric europeu, on tracta des de la Kulturkampf de Bismarck, el leninisme cultural o les festes de la cultura francesa organitzades pel règim de Vichy fins al règim de Hitler en l'Alemanya nazi. **E. P.**

■ **Chimamanda Ngozi Adichie**
Medio sol amarillo
Mondadori

L'Estat de Biafra va durar tres anys: des de la proclamació de la independència el 1967 fins el 1970, quan Nigèria guanya la guerra i la torna a integrar al seu territori. Tres anys de conflicte que suposen un milió de morts i la fi del somni de l'ètnia igbo de crear una llar pròpia. En aquest context i en els anys immediatament anteriors, es desenvolupa *Medio sol amarillo*. La novel·la de la jove autora (nascuda el 1977) se situa al voltant de l'efímera història de Biafra i ho fa per mitjà de tres personatges principals: Ugwu, un adolescent acabat d'arribar del poble, Odenigwo –que té Ugwu de criat– i que és un carismàtic professor de la humil universitat de Nsukka, i Richard, un anglès alt i tímid, simpatitzant dels moviments emancipadors. Representants, doncs, de tot l'espectre social: els pobres, l'elit intel·lectual i política, i els nous excolonitzadors. Una novel·la coral, correctament escrita, molt adient per conèixer l'Àfrica de les últimes descolonitzacions, que acaba de ser guardonada amb l'Orange Prize. **Esdres Jaruchik**

■ **Joseph Stiglitz**
Com podem fer funcionar la globalització?
Empúries

Joseph Stiglitz, premi Nobel d'Economia el 2001, president del Consell d'assessors econòmics durant l'administració de Bill Clinton i vicepresident del Banc Mundial, recull en aquest llibre una investigació per reformular el funcionament de la globalització –que considera que ha fracassat perquè la política dels països rics l'han configurat– de cara a extreure'n un potencial que aporti beneficis tant als països desenvolupats com als que estan en via de desenvolupament. En la línia del que va tractar a *El malestar de la globalització* (Empúries, 2002), Stiglitz ara analitza els sistemes econòmics d'arreu del món, però aprofundeix en la governació, els reptes i els papers del mercat d'Amèrica, Àsia i Àfrica. L'assaig proposa també un seguit de mesures pràctiques per pal·liar la penetració de la pobresa, alleugerir el deute exterior als països desfavorits, aspirar a un comerç just, protegir el medi ambient i reformar el sistema global de reserves i el corporativisme multinacional. **E. P.**

■ **Ramon Arrufat**
Macià
Editorial Fonoll

Ramon Arrufat (1897-1981) va escriure la biografia política de Francesc Macià el 1968 –inèdita fins ara– amb un estil incisiu i esmolat, que s'ha convertit en una crítica a tota la generació de polítics catalans del 1900 al 1939, als quals acusava de no haver sabut estar a l'alçada de les circumstàncies per defensar la llibertat i els interessos de Catalunya, de no donar el suport necessari a Macià quan calia fer-ho i de ser polítics només preocupats per la vanitat i la poltrona. Alhora, però, Arrufat presenta Macià com el "frustrat" alliberador del catalanisme, "frustrat perquè va ser enganyat per la "caballerosidad" de la política espanyola, i defensa amb fermesa la independència de Catalunya i el desenvolupament de polítiques socials convenients. *Macià* és també un document ple d'informació de primera mà sobre l'etapa de principis de segle, de l'agitació política que s'hi donava i de les circumstàncies per les quals va néixer Solidaritat Catalana. **E. P.**

■ **Karen Armstrong**
Breu història de l'islam
Edicions 62

Arriba ara en català el clàssic de l'anglesa Karen Armstrong, *Breu història de l'islam* (2000), on apropa el lector a la religió de l'islam a través d'un estudi històric complet i una anàlisi imparcial plena de referències que comença amb la biografia i la fe pregona de Mahoma l'any 610 a partir dels textos de l'Alcorà, que sorgí arran de la crisi de la societat àrab. Aleshores la religió i el lliurament a Déu havien de permetre als àrabs viure junts en harmonia; de fet, la paraula *islam* està relacionada etimològicament amb *salam* (pau), i en aquests primers anys l'islam va promoure la cohesió i la concòrdia. A partir d'aquí el llibre narra la dinastia dels samànides, l'expansió pel Mediterrani, el regne hispànic d'Al-Andalus, els hamdànides i la separació entre musulmans i xiïtes i sunnites als orígens de l'islam revolucionari. L'última part del llibre fa un repàs dels fets islàmics durant el segle XX, que desemboca en els atemptats de l'11-S, i de la perspectiva que se'n té des d'Occident. **E. P.**

■ **Jason Goodwin**
L'arbre dels geníssers
Edicions de 1984

L'anglès Jason Goodwin ha guanyat el Premi Edgar Allan Poe 2007 per *L'arbre dels geníssers*, una novel·la històrica i detectivesca centrada en l'Istanbul d'inicis del XIX. Un sultà endega una sèrie de reformes per aixecar l'Imperi otomà –que començava a veure's una mica a recer davant del procés de modernització d'Europa– però les seves estratègies es veuen truncades davant l'assassinat de quatre homes de la guàrdia de la cort. La investigació recau en Yashim Toga-lu, un eunuc amant de la cuina i de les novel·les franceses, que descendeix als baixos fons de la ciutat en recerca de la veritat i descobreix els geníssers, uns soldats que durant 400 anys van formar el cos d'elit de l'Imperi però que el sultà els va eliminar per por a la força que estaven agafant. Passions polítiques i personals s'aniran creuant dins la ciutat i sota una atmosfera de sensualitat i decadència en aquesta novel·la clàssica que 1984 publica amb una magnífica traducció de Maria Iniesta i Agulló. **E. P.**

■ **Laurent de Wilde**
Monk
 Alba Editorial

Amb un estil literari i des de la posició d'admirador, Laurent de Wilde fa un seguiment de la vida del pianista de jazz Thelonius Monk des del naixement fins a la mort, barrejant la biografia amb les seves composicions. A través d'una escriptura àgil i veloç, a ritme de jazz, Wilde mostra al lector un retrat tendre, entranyable i pintoresc de qui va ser el mestre del bebop més experimental, farcit d'anècdotes referents a les seves relacions amb altres músics contemporanis –en especial amb Dizzy Gillespie i Coleman Hawkins–, les big bands, les dones i els productors. Des de la figura de Monk com a gran experimentador del jazz modern, el llibre ofereix un seguit de reflexions sobre aquest estil musical, des de la composició del músic com a solista fins a les relacions instrumentals dins de la banda o la connexió amb el públic. Wilde contextualitza també la vida i l'obra de Monk i la d'altres grans del jazz dins de la segregació i l'aïllament de la cultura negra dins la societat americana. **E. P.**

■ **Yukio Mishima**
L'armari de tres peces de teatre nò modern
 Arola Editors

El controvertit Yukio Mishima (1925-1970) va dedicar gran part de la seva activitat literària al teatre. Aquest volum recull tres peces de teatre *nò* que, junt amb el *kabuki*, eren els dos gèneres de teatre tradicional que Mishima va admirar i voler recuperar, a contramarea del que feien els dramaturgs del Japó després de la Segona Guerra Mundial, quan van intentar imitar les obres de caire social Ibsen o Txèkhov. Aquest aspecte, però, també entra en la dramaturgia *nò* de Mishima, ja que sotmetia els seus patrons a un elaborat procés de transformació, mantenint, però, la seva inspiració filosòfica i religiosa i el seu pes tràgic (provinent del teatre grec). Tant a *L'armari* com a *Aoi* i *El ventall d'Hanjo* es posen de manifest els contradictoris sentiments i accions de personatges masculins sota l'ombra dels femenins, a la manera de les recreacions mítiques de l'antigor, que gràcies a la traducció de Mercè Altimir, ens arriba amb l'estil carnal i poètic de la llengua de Mishima. **E. P.**

■ **Yannis Ritsos**
Fedra
 Acantilado

L'obra del polifacètic grec Yannis Ritsos (1909-1990) –a més de significar una de les grans veus de la lírica europea va ser dramaturg, pintor, fotògraf i actor– es caracteritza per la recreació que fa dels mites de l'antiga Grècia, extrapolant-los a un espai contemporani a través d'un llenguatge dúctil, carnal i dialogador. L'última publicació que se n'ha fet –de la mà d'Acantilado, amb una edició excel·lent que inclou l'original en grec i la traducció de Selma Ancira– és el soliloqui dramàtic de *Fedra*, la clàssica tragèdia immortalitzada també per Eurípides i Racine. Raptada i maridada per Teseu, Fedra es va enamorar bojament del fill d'aquest, Hipòlit, i davant del seu refús, el va culpabilitzar falsament d'haver-la violat. A partir d'aquí la fúria dels déus va atemptar contra tots els seus destins. La *Fedra* de Ritsos rendeix un monòleg amarg i anginant a Hipòlit, on les paraules travessades pel vermell de la passió i la mort destaquen per la seva força, "llei eterna de la bellesa, diuen". **E. P.**

■ **W.H. Auden**
Los señores del límite
 Galaxia Gutenberg

Galaxia Gutenberg torna a editar una altra joia de biblioteca amb aquesta selecció en edició bilingüe de la poesia i els assajos de W. H. Auden (1907-1973). L'obra aplega poemes en vers, cançons, monòlegs dramàtics i els poemes en prosa més representatius de l'autor entre el 1930 i el 1945, com el filosòfic i metafísic *Calibán al públic*, que pertany al clàssic *El mar y el espejo*. Pel que fa als assajos seleccionats, destaquen els articles extrets dels capítols d'una de les grans obres de la crítica literària, *La mano del teñidor*, que amb mestratge versen sobre la lectura, l'ofici del poeta i la rigurositat en l'escriptura. Una selecció de la mà de Jordi Doce, qui també s'ha encarregat del magnífic pròleg i de la traducció, que atén a la varietat formal i temàtica d'Auden, alhora que deixa entreveure les línies de la seva evolució, destacant el seu paper dins de la lírica nord-americana com el poeta que va cantar a la ciutat moderna amb el ressò de les veus de Thomas Hardy i T.S. Eliot. **E. P.**

■ **Enric González**
Historias de Londres
 RBA

Després de l'èxit de les atractives *Historias de Nueva York*, es reediten aquestes també esplèndides *Historias de Londres*, aparegudes originalment el 1999. El periodista barceloní Enric González, corresponsal d'*El País* a Londres, París, Nova York, Washington i Roma, narra amb el seu habitual estil amè i irònic tota una sèrie de vivències personals que van tenir lloc quan habitava a la capital anglesa. Des de trobades amb personatges fascinants, passant per visites al palau de Buckingham i el Parlament, els carrerons de Whitechapel –el de Jack l'Esbudellador–, els antics estadis de futbol o els túnels subterranis del famós metro de la ciutat. El llibre es va escriure quan l'autor es trobava ja en un altre país, i per tant denota una certa nostàlgia. Però com adverteix González al pròleg, de totes les ciutats on ha viscut, si pogués escollir-ne una, es quedaria amb Londres. Mentrestant, esperem amb impaciència unes properes històries de París i de Roma... **H. C.**

■ **Charles Bukowski i Sheri Martinelli**
Noche de escupir cerveza y maldiciones. Correspondencias (1960-67)
 La Poesía, señor Hidalgo

Noche de escupir cerveza y maldiciones reuneix la correspondència completa entre Charles Bukowski (1920-1994) i Sheri Martinelli (1918-1996), qui va ser artista, escriptora, crítica literària, model i editora, protegida d'Anaïs Nin, musa i amant d'Ezra Pound, gran amiga dels beat i de Charlie Parker, Pollock, Marlon Brando o el poeta E.E. Cummings. Entre moltes altres coses, va fundar la revista *Anagógic & Paideumic Review*, on va publicar Bukowski. La correspondència arrenca amb uns poemes que li envia Bukowski a Martinelli i amb la carta on ella el corregeix i li retreu la seva falta d'empenta: "vull comentar-te que no veig 'nervi' en la teva obra (...); et suggereixo que recorris als vells col·legues: els grecs/ els llatins/ una bona traducció a la biblioteca & descobreixis que la vida no ha estat mai diferent... llavors desperta dins l'ànima". A partir d'aquí comença un diàleg que durarà set anys i que diu molt de l'escriptura del vell indecent, molt diferent a la idea de literatura de Martinelli. Mentre que ella era més didàctica i entenia la creació més al servei de les formes i plagada de referències clàssiques, Bukowski es decantava per una poètica realista, despullada i *underground*. Ara bé, hi havia una cosa que els unia: l'admiració a Ezra Pound. En aquestes cartes apareix el Bukowski més cru i més proper, on es mostra el personatge *outsider* i bebedor, però més format intel·lectualment del que se'l suposa, i on es fa palès un estil incendiari i una prosa poètica d'alta qualitat: "El Arte no es nada, son mis dedos sobre las teclas AHORA esculpiendo y gritando Chopin y la música y la rebelión, al infierno con los clásicos, al infierno con la forma, al infierno con Pound, sal sal y sangra, sangra ilimitadamente contra la turba, la mediaRoma, el mediopoema, el mediobeso. Sal, sal, sal". Hi ha moments en què les cartes de Bukowski, moltes escrites en nits etíliques, freguen la bogeria, però mostren alhora la figura d'un antiheroi forçat, en part, pel públic i conscient del seu projecte d'escriptura. **E. P.**

■ **Xavier Moret**
elBulli des de dins
 La Magrana

Ferran Adrià és actualment el cuiner més reconegut del món. Prova feaent d'això és la seva participació a la Documenta de Kassel, la mostra d'art contemporani més important del planeta. És la primera vegada que un xef hi és convidat, i això suposa que els seus responsables assimilen les propostes d'Adrià amb creacions artístiques. Xavier Moret, que va escriure a quatre mans amb aquest uns articles sobre cuina a *El País* entre 2001 i 2004, va poder conèixer a fons tots els secrets d'El Bulli, considerat pels experts com el millor restaurant de l'actualitat. Moret combina un relat figurós de la història d'El Bulli, des del seus inicis quan era un minigolf, passant per la cèlebre "deconstrucció" a la segona meitat dels noranta, fins al *boom* mediàtic del restaurant a principis de la present dècada. Tot això salpimentat amb una sèrie d'anècdotes que són per mullar-hi pa. *elBulli des de dins* ha rebut el Premi Sent Soví 2006 de Literatura Gastronòmica. **H. C.**